Ukrainian Catholic Youth Organization

НАША БУДУЧНІСТЬ
OUR FUTURE

ОРГАН
У. К. Ю.
В АЛБЕРТІ

Рік I. Число 6. Мондер, Алберта Грудень, 1945.

У К Ю і Дівочий Інститут

Найважнішим середником до запевнення будучности нашого народу і святої релігії, це є наше власне виховання. Як будемо виховуватись, такими будемо колись українцями католиками. Тепер ми приготовляємось до боротьби, нам треба вишколення так релігійного як і національного. А де ж ми його отримаємо?

Публичні школи й університети дають нам науку теоретичну, щоб ми могли пізніше жити для себе. А ми хочемо жити для багатьох інших, хочемо жити для нашого народу. Щоб ми були виховані в українсько-католицькім дусі, нам треба до того інституцій, нам треба Інститутів.

За старанням і жертвами добрих людей одне з найбільш пекучих питань нашої молоди в Алберті зістало розвязане. Це основання українського католицького Інституту в Едмонтоні. В нім вже знайшли гарне приміщення й опіку 30 молодих наших хлопців.

Але ця справа щойно напів скінчена. Треба ще конечно постаратися про відповідне пристановисько для многих дівчат, що також радо вступили б до свого Інституту, а тимчасом є примушені шукати за приміщенням по чужинцях, по темних і холодних бейзментах і там без нагляду і проводу та належної опіки переводять найважніший час свого життя, нерідко з великою шкодою.

Про цю справу говорили делеґати на Зїзді УКЮ в Чипмані минулого літа й одноголосно ухвалили, щоб кожний відділ УКЮ Алберти зробив перед кінцем цього року бодай одне більше підприємство, а весь дохід віддав на заснування Дівочого Інституту.

Декотрі відділи вже уплянували все і вкоротці виповнять обовязок наложений на них Провінціональним Зїздом.

А як стоїть справа Дівочого Інституту у вашім відділі? Чи думали й говорили ви про неї? Чи цікавитеся нею? Чи може, на жаль, треба вас зачислити до тих, що й на збори не приходять і не знають що діється навіть у їхнім власнім відділі?

Нехай не буде ні одного відділу, що полишивсяб позаду в так важній справі. Берімся до праці всі. Спільними силами збудуймо і нашим дівчатам-студенткам Виховний Інститут в Едмонтоні.

Такий Інститут буде не тільки нашою релігійно-національною школою, але також і запорукою, що наші українські дівчата, що побирають вищі студії в Едмонтоні будуть мати місце перебування здорове для душі і для тіла.

Тому всі до роботи. Збираймо на Дівочий Інститут в Едмонтоні.

о. Севастіян Курило, ЧСВВ.
Провідник У К Ю в Алберті.

НАША БУДУЧНІСТЬ
Орган Українського Католицького Юнацтва в Алберті.
Виходить раз у місяць.
Річна передплата: 50 центів.
Адреса Редакції:
"OUR FUTURE"
Box G. Mundare, Alberta.
Адреса Управи:
Ukrainian Catholic Youth
8820 - 111 St., Edmonton, Alta.

Як з "Нашою Будучністю?"

Потім, як наше товариство УКЮ успішно поставило перші кроки на дорозі свого існування, приходить час, щоб його скріпити і поширити по всіх закутинах Алберти. Воно має свої високі ідеали і взнеслі цілі, що їх треба не тільки боронити перед ворожими впливами, але й представляти, защіплювати та зміцнювати серед чимраз ширших кругів нашої молоді. Але цього завдання наше товариство не всилі здійснити без середника, що досягнувби кожну одиницю, родину й околицю. А цим середником є якраз наша часопис, орґан УКЮ — "Наша Будучність".

Розуміючи як великого значіння є мати власний часопис, Пров. Заряд рік тому рішив, щоб його започаткувати чимскорше. І вкінці цього року справді появилося перше видання цеї ґазетки. І від тоді вона виходить, представляє справи, що повинні займати всю молодь, виховує своїх читачів на добрих і характерних горожан земської і небесної вітчини, познакомлює одних про діяльність других, і оборонює нас перед лихими течіями, що змагають до того, щоб нас розбити, ослабити, а відтак і зовсім знищити.

За не цілий перший рік "Наша Будучність" дістала вже около 300 читачів і передплатників. Це дуже потішаюче для всіх. Але коли глянути на це з другої сторони, можна спостерегти не дуже веселий обяв. Видання одного числа коштує около $30.00. Значить, що видатки видавання цеї ґазетки через один рік (10 чисел), виносять около $300.00. З передплат наразі є около $150.00. Отже теперішні передплати покривають тільки половину видатків, а друга половина стає предметом журби нашої управи.

Де дістати фондів на цю потребу? З цим питанням звертаємося до всіх поодиноких відділів УКЮ і до кожного члена з окрема і кличемо:

Забезпечіть, після ваших сил, дальше існування своєї ґазетки. Зробіть в себе якебудь підприємство на цю ціль, відпустіть на це хоч частинку вашої коляди. Дайте від себе бодай маленьку поміч. Передусім старайтеся, щоб побільшити число передплатників. Постарайтеся, щоб ця, так дорога вам ґазетка, знаходилася в кожній українській родині. (Для заохоти прочитайте заклик під заголовком: "Вил ит бі ю?").

Все і всюди, словом і ділом, приєднюйте нових передплатників. Нехай кожний член і членкиня УКЮ стане ревним апостолом, підпорою і запевненням "Нашої Будучності".

A Proverb

Are you going to war? Pray once.
Are you going to sea? Pray twice.
Are you going to get married? Pray three times!

Sign in laundry window: "We do not tear your laundry with machinery. We do it carefully by hand." — Catholic Mirror.

"I think I'm going to sneeze."
"At who?"
"Atchoo!"

I Don't . . . . . I Do . . . . .

"So you don't like red finger nails?"

Michael, handsome, in his twenties, felt many pairs of feminine eyes upon him. Clacking typewriters paused in the office. He dared not even face the speaker, whose desk adjoined.

"I didn't say so," he retorted, after several long moments, his face burning.

"But you thought so! I could tell the way you were scowling at mine!"

No man enjoys having his thoughts read in public, even by a pretty girl.

"So what? I don't like them! And I don't like girls that plaster rouge and lipstick all over their faces—"

He bit his tongue, but it was said. She rose abruptly and left the office.

Michael shrugged indifferently, became again absorbed with his work. But his mind returned to the girl whose feelings he had hurt. She was a new-comer, all he knew was her name — Louise.

"Don't let that bother you, Mike. She had it coming!" — "I'll say! She asked for it!" — "I do believe she's fallen for you, big boy!" — "Sure, Mike, it's plain as day!"

He pretended not to hear those and similar remarks aimed at him from various parts of the office. But suppose they were right. Suppose Louise **had** fallen for him!

The thought was pleasurable, but he thrust it from him, dwelling instead on the sweet face of Barbara, the girl he hoped to marry. Barbara used no make-up — needed none. He loved to dream of her sweet, angel-like face and starry blue eyes set in a halo of shimmering golden hair, and of her gentle disposition — a real little saint. Besides, she was a Catholic, a member of the Children of Mary. True, she had not accepted him as yet, had even hinted at becoming a nun, but then he never formally asked her and had no doubt whatever that her answer would be "yes."

He looked up guiltily when ten minutes later Louise returned to her desk. He noticed she was crying. Poor girl, he **had** hurt her. What right had he to single her out with his disapproving glances? After all, other girls in the office used rouge and lipstick. He would have to make it up to her somehow, at least apologize.

But what could he say that would not make matters worse? There was only one course open: ignore what had happened and ask her for a "date." If she declined, well, he had at least tried to make amends; but if she accepted .... he could only hope Barbara wouldn't learn of it. After some deliberation he decided in favor of a dinner engagement. They could be together in a booth, away from prying eyes.

Her ready acceptance stunned him as much as her immediate change of manner. Her nervous tension relaxed and she began to smile and hum a little tune as she worked. Her smile became infectious and he caught himself smiling back at her in a way that made him ashamed when he remembered Barbara.

Five o'clock found him awaiting her in the frosty January air outside the office entrance. She declined his offer of a taxi.

"It's such a fine brisk evening! Let's walk, shall we?"

Passing the Church of the Blessed Sacrament she pressed his arm.

"Would you like to join me in the Rosary? It won't take long."

The request struck him like a bombshell. What further surprises had this amazing creature in store for him?

"Of course!" he managed to stammer, "but — I — I didn't know —"

"That I was a Catholic? Shame on you! Why I've knelt beside you every morning this week at the Holy Communion rail!"

"You did? But then I hadn't seen you in your coat and hat before. It makes a difference."

After reciting the Rosary in the church, they entered the town's most pretentious dinner resort. Finding an empty booth shielded by two palm trees, he helped her out of her fur-trimmed coat and then perused the menu while she visited the washroom. Five minutes later she returned to spread her small white hands on the table before him, palms down, fingers wide apart, and stood waiting.

Gone was the red from her nails, her lips, her cheeks. She looked five years younger, almost a girl in her teens, her shining black hair loosened and falling gracefully about her neck, her cheeks aglow with natural color, dimpling into a smile kindled in her dark brown eyes. He seemed to be seeing her for the first time.

"Do I meet with your approval now?" she asked, gracefully seating herself, then laughed deliciously at his confusion.

"I didn't — I mean, you needn't have done — that for me," he stammered, stunned by her magnetic beauty.

"I hate that stuff as much as you do," she told him, suddenly serious. "But a girl has to do a lot of things she hates to hold a job these days, sometimes even compromise her virtue. I drew a line there, — and looked for another job. This is my fifth in as many months since my Mother died last summer... I'm an orphan now..."

"You're an amazing girl!" he said. "I wonder if you realize how beautiful you are!"

"I'm afraid I do. I've even been tempted to spoil my beauty with lye like St. Rose of Lima, but my confessor says that would be sinful, that God has given it to me as He did to the roses and lilies. But it's a terrible cross. I'd much rather be plain."

"But tell me," he continued, on a sudden impulse, "after what you've said have you ever considered becoming a nun?"

"No," she replied. "People used to ask me that. They seem to think when a girl likes religion and goes to church a lot she must be thinking of going to the convent. No, what I want is marriage, a home, children and a long life to train them in the Faith. My daily Rosary is for this intention, now that Mother's gone. Do you think me bold, talking to you like this?"

"No, not at all!" flushing slightly, "only — —"

"We haven't known each other long enough?" she asked, helpfully, daintily nibbling at her desert.

"It isn't that. You see..." How could he tell this impetuous girl about Barbara?

"Speaking of the convent," Louise continued, as he hesitated, "I met a sweet little thing at the Sodality meeting who's entering soon. She has the prettiest golden hair and blue eyes, almost a child. I could hug her. Her name's Barbara. I didn't get the last name.... Why, what's the matter?"

Michael, sipping coffee, had almost strangled. He was deathly pale and his hand shook violently as he lowered the cup.

"It's nothing... nothing at — all!" he muttered, chokingly, while his entire world crashed about him, and then strangely began to reassemble itself. The orchestra started to play softly, intruding a waltz into his returning composure. God wanted his little Barbara; she was not for him after all! But Louise must never know, never guess... Glancing up, he met her eyes, filled with concern.

"I've got some coffee down the wrong way! Come on, let's dance."

UKRAINE

Neighborhood of Ukraine

After the adoption of Christianity Ukraine had much to do with her vicinity. In this chapter we will briefly enumerate the tribes that abode therein.

North of Ukraine lived two tribes, the Drehowitchs and the Radymitchs —ancestors of the White Russians. As they resembled the Ukrainians in many respects, they soon united with them to form one state. Farther to the west, along the Pripet, dwelt the Lithuanians, who managed to establish a state of their own in the thirteenth century. On the north-east, by the Oka River, lived a Slav tribe —Wiatitchs, which being very near the Finns, blended with them and gave origin to the Muscovite race. The chief centres of this people were Rostov and Murom. South-east of Ukraine were the Khazars, which for some time repelled the attacks of the wild eastern wandering hordes, but were later almost annihilated by the Grand Prince Volodimir. Thus the southern steppes lay open to the roaming hordes of the Pechenegs (X century) and Torks. In the eleventh century came the Polowtses, who gradually separated Ukraine from Greece. Along the Danube dwelt the Bulgars who came from the east in the seventh century. Across the Carpathian Mountains lived the Magyars, who came from beyond the Volga River yet in 996. On crossing Ukraine they carried away along with themselves many inhabitants of Ukraine. These Ukrainians lived in peace with their masters, with the exception of the sixteenth century. The main centres of these Ukrainians beyond the Carpathian Mountains were Unghvar and Huszt. To the north-west of Ukraine dwelt the Poles, whose state sprang up at the same time as that of Kiew. The Poles were often at war with Ukraine because of Galicia, which primitively and ever belonged to Ukraine.

Fr. Gregory, OSBM.

Motion Picture Guide

(New York Office of the National League of Decency)

Class A — Section 1

Unobjectionable for general patronage.

Weekend Pass. West of the Rio Grande. Westward Bound. We've Come a Long, Long Way. What a Man. When the Lights Go On Again. The White Cliffs. Wilson. Wyoming Hurricane. Yellow Canary. Yellow Rose of Texas.

Class A — Section 2

Unobjectionable for adults.

Take It Big. Tampico. Tender Comrade. They Live in Fear. This Is the Life. Till We Meet Again. Timber Queen. To Have and Have Not. U-Boat Prisoner. Uncensored. Underground Guerrillas. Under Secret Orders. The Unwritten Code. Up in Arms. The Very Thought of You. Voice in the Wind. The Voodoo Man. A Wac, a Wave and a Marine. Waterfront. Weird Woman. What a Woman. When Strangers Marry. Where Are Your Children? Whispering Footsteps. The Whistler. Wing and a Prayer. The Woman in the Window. Woman of the Town. You Can't Ration Love. Youth Runs Wild.

Class B — Objectionable in part.

Uncertain Glory. Up in Mabel's Room. Women in Bondage. The Uninvited.

Готовмося Колядувати

Найбільше знаний і практикований різдвяний звичай серед нашого народу є коляда. Щоб ця гарна традиція між нами не завмерла, ми молоді повинні вже тепер, ще перед святами, приготовитися, щоб гарний звичай задержати, або в потребі відновити й скріпити. Це дуже гарно, як молодь збирається в гуртки і на подобу вифлеємських пастушків іде від хати до хати й всюди веселим серцем і гарними піснями оспівує прихід на світ Божого Сина.

Щоб помогти нашій молоді в справі коляди, подаємо тут кілька завваг про неї.

1. Колядувати повинен піти цього року кожний відділ УКЮ.

2. Як парохія велика, добре є поділитися на два або три гуртки.

3. Треба наперед зробити пляни, означити ціль коляди і це дати о. Пароховi до виголошення в часі різдвяної відправи.

4. Колядувати можна на слідуючі або їм подібні цілі: власна церква, дівочий Інститут в Едмонтоні, "Наша Будучність", сироти, українські скитальці в Европі, бібліотека власного відділу . . .

5. Вибрати одного провідника для кожного гуртка, щоб віншував або промовляв в імени цілого гуртка. Віншування є різні. Подаємо один з многих взірців:

"Цим словом віншуємо вам, чесний господарю, усім гараздом, що собі в Бога бажаєте. Поможи вам, Боже, ці свята мирно перевести, а других у радости й щастю діждати. А нам колядникам ласкаві будьте за зле не мати, що у ваш величавий двір повернули. Поверни до вас, Боже, ласкою своєю небесною на цілий рік і весь ваш вік. Цим вам віншуємо і низько вам клонимось і весело здоровимо: Христос раждається.

6. Як колядується, можна придержуватися слідуючого способу: Колядники, прийшовши до хати, стукають у двері. Коли господар попросить до середини, провідник може його чемно спитати, чи приймає коляду. Якщо господар запитає на яку ціль вони колядують, провідник гуртка відповідає і відтак всі колядують. По скінченні коляди провідник віншує господареві дому. Опісля дякує за прийом, і забавившися коротко і прилично ідуть дальше.

7. Колядувати можна йти з вертепом. Хто хоче так робити, а не знає як, може дістати пояснення від Редакції "Нашої Будучности".

Отже берімся до діла. На найближших зборах обговорім цю справу. Зробім так, щоб усі бачили, що УКЮ не забуває рідних звичаїв своїх батьків, але противно, їх любить, дорожить і гордиться ними.

Oh! Nuisance...

"How could I shake off a person who literally is making a nuisance of himself and persists in hanging around?" That's a question asked by many boys and girls.

It is simply amazing that people should want to hang around where they clearly are in the way and persist in clinging to people who are using all their strength to shake them off. It makes one wonder how anyone could be so lacking in sensitivity.

There undoubtedly comes a time when a kind of brutal frankness is called for. You remember the old story of the one who phoned his friend.

"Will you have dinner with me on Monday night?"

"Sorry," said the friend, "but I'm busy."

"Then how about Tuesday?" persisted the bore.

"Too bad; I have an engagement."

"Then let's make it Wednesday."

"You're awfully kind, but that isn't going to be possible."

"Then what about Thursday?"

"Oh heck!" cried the cornered victim. "Let's make it Monday."

Now the mistake this victim made was simply not to be frank. He had reached a point with a thick-skinned individual where he might as well have told him the truth. He could have put the truth without too much venom or brutality. He could have said, in all candor: "Thanks very much; but I am going to be busy for a long time, and I shall not have a chance to go out with you."

If after some such statement the other person still persists, I think the frank statement, "sorry; but I am afraid I don't care to go out with you," is the only adequate answer.

If politeness and a tactful dodging of invitations won't secure results, you have a right to your privacy even to the extent of your telling another person that you would rather not have him come around and that you prefer not to go out with him nor to be invited to go out with him.

In the end this may be kinder than long-continued and unsuccessful efforts gently to shake the nuisance.

D. A. Lord.

Дописи від Відділів

ЕДМОНТОН. — Дня 27-го жовтня наш відділ уладив у Народнім Домі "Головін Денс". Цей танець був замітний тим, що учасники не носили свого звичайного убрання, тільки повбиралися в різні смішні одяги, а ті, що мали найкращі, дістали нагороди. Перші нагороди взяли п. Ярослав Прийма й панна Поселужна. Другу нагороду виграла панна Йосифа Хомляк, що була вбрана за фармера. Панна Ярослава Бордієн, що вбралася частинно як женщина, а частинно як мущина, дістала третю нагороду.

В нашім Народнім Домі ми часто маємо гарні забави і просимо всіх нових членів і всю нашу молодь в Едмонтоні приходити сюди, познакомитися та ставати разом з нами до праці над розповсюдненням і здійсненням мрій і цілей нашого Товариства.

Подав пресовий референт
Г. Гайдук.

БОРЩІВ. Під кінець минулого літа наше товариство молоді уладило великий карнавал і базар, що тревав три дні. До успіху цього карнавалу найбільше причинилися чотири молоденькі панночки, що на нашу просьбу згодилися піднятись труду і стати кандидатками на чергову королеву нашої парохії.

Базар розпочався в день св. Димитрія, 26-го жовтня, представленням у нашім Народнім Домі. Це представлення, "Стрілецька Рука", відіграли члени нашого відділу: панночки Оля Рурка, Софія Возьна, Геня Філєвич і п. Василь Рурка, Михайло Грабець, Данило Рурка й Павло Матвійчук. По нім наші дівчата обслужили всіх гостей перекускою, а відтак відбулася забава з музикою. Другого дня базару не було багато людей по причині лихих доріг і непривітної погоди. Найкращим днем базару була неділя, коли то мала відбутися коронація королевої і відзначення її співробітниць.

Цю неділю ми розпочали Службою Божою в церкві. По ній ми мали спільний обід в Народнім Домі і різні забави. Около семої години знов почалися зїзджати люди і чекаючи на вислід карнавалу, забавлялися в бінго та всякі інші забави. Продаж тикетів заперто в десятій годині, щоб дати суддям, що їх вибрали лю-

WILL IT BE YOU?

If you but had a chance of becoming a King or Queen of "OUR FUTURE" for the year 1946, you would surely take advantage of it, wouldn't you?

Well, here is a grand chance for you! All you have to do is this: Get the largest possible number of new subscribers to "OUR FUTURE" and send in their full and exact addresses (in English) before May 1st, 1946.

The boy and girl who have to their account the largest numbers of new subscribers will be honorably publicized in this paper as King and Queen of "OUR FUTURE" for 1946 and in addition, shall receive special awards. The five competitors, who come next, shall also be awarded with suitable gifts and honorable mention. All the rest will likewise be treated according to their merits.

SO LET'S START WORKING FOR THE GOOD OF "OUR FUTURE." BRING IT INTO EVERY UKRAINIAN CATHOLIC HOME! START TODAY!

ди, дійти до остаточної рахуби голосів кожної з кандидаток зокрема.

Пізним вечером почались церемонії, що на них всі очікували зі запертим віддихом. По вступній промові п. Мищій покликав на сцену визначного гостя з Мондеру, Впр. о. Ґнеська, що проголосив вислід контесту, що так звучав: королева — панна Йосифа Білик з Мондеру, 3725 голосів, продала 311 книжок. Княгиня — панна Оля Депутан з Голден, 2918 голосів, продала 243 книжок. Перша по княгині — Леся Романюк з Райлей, 2502 голосів, 211 книжок. Друга по княгині — Параня Рурка з Веґревил, — 2444 голосів, 206 книжок. По проголошенні цього о. Ґнесько покликав на сцену бувшу королеву Лесю Підборіжну (тепер п-і Буджінська), і бувшу княгиню, панну Сузанну Рурка. Вони обі вручили своїм наслідницям їхні відзнаки: плащ і корону королевій, корону княгині а дружині цвіти. Опісля покликано Пароха, о. Білика. Він подякував всім чотирьом панночкам за їх велику працю, побажав їм всім гарних успіхів і вніс їм многоліттвіє. По цім дано нагоду кожній контестантці висказати свої чувства.

По їхніх коротких щирих висловах відбулася розігравка тикетів. Щасливі тикети витягали королева, княгиня і їхні товаришки по черзі.

На закінчення слідували промови й подяки п. Миколи Філєвича, голови відділу УКЮ, п. Юрія Мищія, заступника голови парохії, і п. Василя Огродніка, принципала місцевої школи.

Коли музика заграла перший танець, на сцену вийшли п. Н. Філєвич, В. Романюк, Михайло Грабець і Павло Огроднік, провідні члени нашого відділу, звиталися з королевою, княгинею і їхньою дружиною і взяли їх на перший танець. Підчас дальшої забави дівчата припрошували всіх до смачної перекуски, а музика вигравала так, начеб справді грала для королевої, княгині та їхньої дружини.

Подав писар відділу,
Віктор Романюк.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Транскона, Ман.
24 жовтня, 1945.

С. І. Х.
Поважний Пане Редактор,

Случайно припала мені до рук часопись, "Наша Будучність". Зі щирого серця ґратулюю молоді Алберти, що таку цінну ґазетку видає. Се є доказом, що наша орґанізація УКЮ в Алберті сильно зорґанізована й гарно розвивається. Дай Боже, щоб наша молодеча орґанізація так сильно стояла по цілій Канаді . . .

Член У.К.Ю.,
Лука Вербіцький.